

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma.
Telèfon i Fax: 971 720 763.

Web: <http://www.eltemps.cat>

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

subscripcions@eltemps.net

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

President del consell d'administració: Eliseu Climent.

Director general: Vicent Sanchis.

Director de continguts: Alex Milian.

Coordinadora: Sumpsi Palau.

Redacció de València: Esperança Camps, Víctor
Maceda i Violeta Tena.

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera i Lluís
Bonada.

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Ana Vanesa Prieto (*maquetació i gràfics*).

Rúbriques: Francesc-Marc Àlvaro, Sebastià Alzamora,
Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala,
Toni Canyis, Muriel Casals, Agustí Colomines, Salvador
Cot, Martí Domínguez, Jaume Fàbrega, Llibert Ferri,
Josep Gifreu, Àlex Gorina, Manuel S. Jardí, Alfons
Llorenç, Glòria Marcos, Ricard Mas, Andreu Mas-
Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, Roger Palà, Marta
Pessarrodona, Josep Ramoneda, Jordi Riba, Ferran
Sàez Mateu, Josep Maria Terricabras, Ramon Tremosa,
Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Pau Borí (*Belgrad*), Natàlia Boronat
(*Moscou*), Erena Calvo (*Rabat*), Macià Claramunt
(*Castelló*), Raquel Correa (*Brussel·les*), Míriam Díez
(*Roma*), Joan Lluís Ferrer (*Eivissa*), Carla Fibla
(*Amman*), Ricard González (*Washington*), Victòria
Jiménez (*Londres*), Juli Martí (*París*), Federico Rivas
(*Buenos Aires*), A. V. Santamaria (*Alacant*), Gemma C.
Serra (*Berlín*), Maria Josep Siscar (*Ciutat de Mèxic*),
Miquel Toran (*Pequín*).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés,
Violeta Camarasa, Alexandre Carbó, Roser Carol, Borja
Català, Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent,
Joan Colomer, Joan Corbera, Oriol Corticans, Martí
Crespo, Miquel Àngel Díaz, Daniel Díez Esculies, Júlia
Esbert, Enric Faura, Laia Fernández, Carles Gàmez,
David Garrido, Roser Gasol, Salva Giménez, Dani
Gómez (*País Basc*), Andreu Gomila, Gani Jakupi, Josep
Enric Llebot, Roger Mateos, Rossanna Melià, Joan M.
Oleaque, Roger Padrós, Pelai Pagès, Óscar Palau, Cèsar
Palazuelos, Juli Peretó, Carles Pont, Cristina Simon,
Lluc Soler, Eva Tarragona, Jordi Tejel, Àlvar Valls,
Sergi Vicente.

Traductors: Carme Geronès, Mercè Ardiaca, Blanca
Juan, Sara Roca i Beatriu Vallès.

Col·laboradors gràfics: Agència Efe, Tina Bagué, Fer,
José Luis Iniesta, Salvador Llosà, Toni Payà, Jordi Play
i Prats i Camps.

Disseny: Ana Vanesa Prieto.

Disseny de la capçalera: Enric Satué.

Disseny de la portada: Toni Payà.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido (Barcelona).

Tel.: 932 384 262.

Subscripcions: Susanna Alacreu

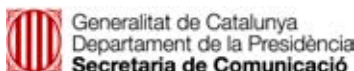
Administració: Pilar Martí i Quica Sena.

Fotomecànica i impressió: Rotimpres.

Aiguaviva (Gironès).

Dipòsit legal: V-853-1984.

Amb el suport:

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap mitjà: mecànic, fotoquímico, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.

La gran matança siriana

El 15 de març del 2011 va començar, contagiada per altres de semblants que havien anat encadenant-se als països àrabs, *la primavera* a Síria. Al començament les protestes d'estudiants i classes mitjanes urbanes, que reclamaven llibertats i drets democràtics, buscaven els mateixos efectes que havien tingut en estats veïns. A Tunísia i a Egipte els règims van caure desbordats per l'onada de mobilitzacions. Com va passar també a Líbia, el règim siria va respondre a "la provocació" amb una contundència dramàtica. El president del país, Baixar al-Assad, va reaccionar sense contemplacions per evitar haver de dimidir i exiliar-se. L'extrema violència de la policia i, gradualment, de l'exèrcit no va acabar la insurrecció. Més aviat al contrari, encara la va enconar més. A poc a poc, les matances ordenades pel règim van provocar la deserció d'oficials i soldats i a l'últim va desembocar en la formació d'un nou "Exèrcit Siria Lliure". I en una guerra civil.

El problema és que aquesta nova milícia ha anat nodrint-se d'elements i comandaments interns i externs identificats amb el fonamentalisme islàmic, en general, i amb Al-Qaida, en particular. La repressió del règim d'Al-Assad és un crim contra la humanitat, però algunes de les accions dels rebels, que compten amb menys capacitat mortífera, tampoc són precisament exemplars. Hi ha hagut episodis de violència extrema per part dels dos bàndols, però les tropes lleials al president han estat molt més efectives i, a més, han projectat la violència indiscriminada contra la població civil amb l'excusa d'"eradicar els terroristes". Un dels punts àlgids en aquesta espiral del terror va ser l'atac amb armes químiques el passat mes d'agost contra els residents civils d'un barri de Damasc.

La utilització d'armes químiques per part de les tropes de Baixar al-Assad —una afirmació que sembla poc arriscada i que han contrastat els periodistes enviats a la zona— semblava que introduïa en el drama un punt d'inflexió. Els aliats del règim —Xina i, sobretot, Rússia— que han vetat totes les resolucions del Consell de Seguretat de l'ONU van tenir un moment de dubte, que va aprofitar el president dels Estats Units per a coordinar una acció puntual de resposta armada que semblava imminent. Finalment, el mateix Obama va aflluixar perquè l'opinió pública dels Estats Units rebuïja la intervenció. Al final, tot ha quedat limitat a un acord amb el govern siria, que s'ha compromès a destruir el seu arsenal químic. El tauler siria no es mou de l'empat. I les víctimes del conflicte augmenten davant la impotència o la indiferència d'una opinió pública internacional que no sap ben bé a què atenyir-se.

Als nostres lectors

"No es tracta de mi, sinó de Síria"

Aquesta setmana EL TEMPS ofereix en exclusiva l'entrevista que dos periodistes de *Der Spiegel*, Klaus Brinkbäumer i Dieter Bednarz, han fet al president de Síria, Baixar al-Assad. Un document que permet entendre més les raons del conflicte que destrossa el país i l'actitud de qui podria tenir la clau per a evitar el patiment extrem a què es veu sotmès el poble siria. També en aquest número Lluís Bonada aborda el centenari de la publicació del primer volum de la novel·la *A la recerca del temps perdut*. Una part de la dreta catòlica va sata-

nitzar Marcel Proust: "Un home sol no pot escriure una obra com aquesta sense l'ajuda del dimoni". Bonada recrea la reacció negativa que la publicació del llibre va suscitar a la Catalunya dels anys vint.